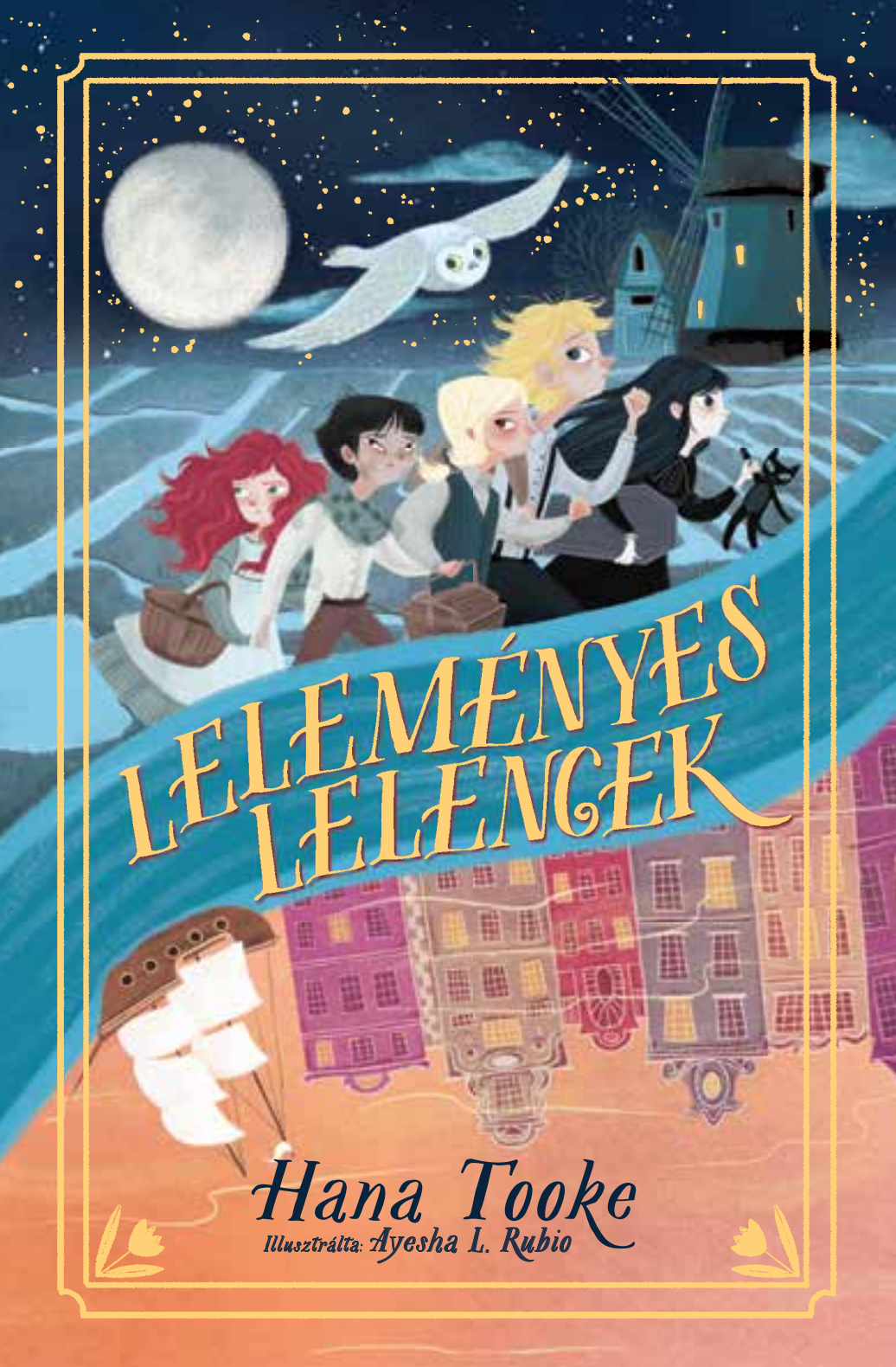

LELEMÉNYES LELENGEK

Hana Tooke

Illusztrálta: Ayesha L. Rubio

Bátrak
Lenyűgözőek

Legyőzhetetlenek
Kivételesek

Ismerd meg a
**LELEMÉNYES
LELENGEK**
elképesztő történetét!

„Ez a könyv egyszerre ijesztő, izgalmas,
vicces és megható. Naşyon szerettem az
összes főszereplőt!” CSENGE, 12 ÉVES

HANA TOOKE Hollandiában született, és tizenéves korában költözött Angliába. Jelenleg Bath-ban él két emberi lénnel, egy Bob nevű pókkal – aki a jelek szerint halhatatlan – és egy macskával.

Tizenkét éves kora óta énekel és ír dalokat, a Plymouth Egyetemen zenét tanult. Egy álmatlan éjszakán felöltött benne, hogy mennyire nagyszerű lenne, ha szakdolgozatát egy tündérmesével kezdené. Így kezdődött írói karrierje.

Hana a Bath Spa Egyetem írói szakán végzett, itt írta meg első regényét, a Leleményes lelenczet, mely elnyerte a The Oxfordshire Book Awards díjat.

Tudj meg többet a könyvről:

www.hanatooke.com

www.facebook.com/delfinkonyveksorozat

www.facebook.com/DreamKonyvek

1880 őszen öt csecsemőt találnak a Kis Tulipán Árvaházban nagyon szokatlan körülmények között. Ők Adele, Ludvig, Ánizs, Kornelis és Milou.

Az álnok és szívtelen gondozónó „örökbefogadhatatlannak” titulálja a gyerekeket, akik azonban teljesen tisztában vannak azzal, hogy éppen nem mindennapi egyéniségük teszi őket különlegessé. Elhatározzák, hogy ha törik, ha szakad, ők együtt maradnak.

Amikor egy gonosz, alvilági figura megpróbálja őket a karmai közé kaparintani, az árvák összefognak, és vakmerő menekülésbe kezdenek Amszterdam befagyott csatornáin. Rengeteg kalandba keverednek, és sok csávából sikerül kihúzniuk egymást. S még az is lehet, hogy mindeközben sikerül igazi otthonra és igazi családra lelniük.

LELEMÉNYES LELENGEK

Hana Tooke

Illusztrálta:

Ayesha L. Rubio

— részlet —

KIS TULIPÁN ÁRVAHÁZ AMSZTERDAM, 1880

Kis Tulipán Árvaház

Csecsemők elhagyásának szabályai

ELSŐ SZABÁLY: A csecsemőt
vászontakaróba kell bugyolálni.

MÁSODIK SZABÁLY: A cse-
csemőt vesszőkosárba kell
helyezni.

HARMADIK SZABÁLY: A cse-
csemőt a legfelső lépcsőfokra
kell tenni.

A hosszú évek során, mialatt Elinora Gassbeek a Kis Tulipán Árvaház gondnokasszonya volt, a csecsemőelhagyás szabályait egyszer sem sértették meg. 1880 nyaráig. Az elkövetkező hónapokban öt csecsemőt hagytak a Kis Tulipánnál, és az árvaház bejárati ajtajára szembetűnően kifüggesztett szabályok ellenére, e gyermekek egyikét sem *helyesen* hagyták ott.

Az első gyerek augusztus végén, egy verőfényes reggelen érkezett, miközben harmat csillogott az utcák kockakövein.

A rózsaszín vászontakaróba bugyolált és a megfelelő lépcsőfokra helyezett babának kakaóbab színű szeme volt, a fején szőke hajtincsek kunkorodtak. A Kettes Számú Szabályt azonban megbocsájthatatlanul áthágták. A gyerek

egy bádog szerszámosládában lapult, amelyet smaragd-zöld színű szalaggal kötöttek körbe, mint egy ajándékot.

– Fúj! – jajdult fel Elinora Gassbeek, viszolygó pillantást vetve a szerszámosládában fekvő csecsemőre. Intett egy közelben álló árvának, hogy menjen oda érte. – Vidd fel az emeletre.

Az árva bólintott. – Milyen nevet írjak a bölcsőre, gondnokasszony?

A gondnokasszony az ajkát csücsörítette. A csecsemők elnevezése unalmas, de szükséges tennivaló volt.

– A delet is mutathatná az ujjáival, gondnokasszony!

A baba a hüvelykujját szopta, cuppogó hangokat hallatva, amitől hideg futkosott a gondnokasszony hátán. Elinora Gassbeek megszámolta a gyerek ujjait. Annyi biztos, hogy mindkét kezén eggyel több volt a kelleténél.

– Legyen a neve... Adele.

A második csecsemő egy viharos szeptemberi estén érkezett, miközben komisz szél rázta az árvaház megannyi zsálugáterét.

Bevonult az ebédlőbe egy árva, egy szenesvödört dajkálva a karjában, mintha egy csokor virág volna. Valami nyöszörgött a vödörben. A gondnokasszony belekukkantva elszörnyedve látta, hogy egy kormos kendőbe göngyölt, hollófekete hajú kisbaba néz fel rá pislogva.

– Szegény párát a szeneskamra mellett hagyta valaki – mondta az árva.

– Gyalázat! – rikácsolta Gassbeek, a Kettes Számú és a Hármas Számú Szabály megsértésére utalva. – Vidd innen.

– Mi legyen a neve, gondnokasszony? – kérdezte az árva nyugtalanul.

Elinora Gassbeek kelletlenül vetett még egy pillantást a szenesvödörben lévő kisbabára, a szénporos orrára és a rongyos kendőre, amely puhán körülölelte. A vászonkendő úgy nézett ki, mint ami egykor talán élénkszínű lehetett. Mostanra viszont foltosan szürkéllett, és alig kivehetőn sötétebb szürke, ovális minták látszottak rajta. *Mintha romlott lúdtojások lennének*, gondolta a gondnokasszony.

– Legyen a neve... Ludvig.

A harmadik csecsemő egy szokatlanul meleg októberi délutánon érkezett, miközben napernyős hölgyek sétáltak fel és alá a napsütötte utcán.

Elinora Gassbeek a legszebb, buggyos ujjú ruhájában üldögélt odakint egy padon, kinyitotta az uzsonnáskosarát, és elborzadva látta, hogy egy kapálózó kisbaba hever a sajtos szendvicsek és mandulás sütemények között. Élénkörös, göndör haja volt, és szakadatlanul gagyogott.

Semmi vászontakaró. Semmi vesszőkosár. Még csak nem is a legfelső lépcsőfokra tették.

A gondnokasszony élesen, harsányan felsikoltott, sípoló teáskannához hasonlatosan. Az uzsonnáskosárban lévő baba azonmód elhallgatott, ijedten összevonva a szemöldökét. Jobbra és balra az utcán kíváncsi arcok jelentek meg a magas, keskeny téglaházak ablakaiban, és a sétálgató

hölgyek megtorpantak. Elinora Gassbeeknek volt annyi esze, hogy álságos mosolyt villantson a szomszédaira. Egy árva feléje furakodott a csődületen keresztül.

– Egy perccel ezelőtt még nem volt benne – mondta a lány, óvatosan karjába véve a kisbabát.

– Vidd innen! – mondta Elinora Gassbeek a fogát csikorgatva.

– Igenis, gondnokasszony. De... mi legyen a neve?

Az árva ringatta az elcsendesedett kisbabát, és gyengéden ánízsmagvakat söpört ki a hajából. A gondnokasszony megborzongott.

– Legyen a neve... Ánizs.

A negyedik csecsemő egy borongós, novemberi napon érkezett, miközben ködtakaró gomolygott az árvaház mögötti csatorna felett.

Megszólalt az emeleten a kézbesítést jelző csengő, amelyet a csatornában úszó hajóról húztak meg. Az ablak elé szerelt csörlőrendszer segítségével egy árva felhúzta a vödört. Amikor az előbukkant a ködből, Elinora Gassbeek bal szeme rángatózni kezdett. A vödörben egy liszteszsákba csomagolt, szomorú arckifejezésű csecsemő volt. Két lyukat vágtak a zsák aljára, hogy a gyerek kidughassa rajtuk a szokatlanul hosszú lábait.

A gondnokasszony beemelte a liszteszsákos gyermeket az ablakon, szitkokat szórva az árvaházat sújtó őrületre.

– Adj rá valami ruhát – mordult a mellette lézengő árvára.

A gyermek kajla fülére nézett, a nyurga lábaira és a búzaszínű üstökére, amely nem is lehetett volna rendetlenebb. A liszteszsákon a KÖRPÁS LISZT szavak virítottak.

– Legyen a neve... Kornelis.

Az ötödik és utolsó csecsemő egy teliholdas, decemberi éjszakán érkezett, miközben Amszterdam felett ragyogó csillagképek ékesítették az égboltot.

Elinora Gassbeek kiküldött egy árvát a Kis Tulipán tetejére, hogy nézzen utána egy különös zaj eredetének. A kéménykürtő mögé ékelve, egy koporsó alakú kosárban egy csecsemő feküdt, aki elégedetten gőgicsélt a fölébe boruló csillagos éjszakai égboltnak. A haja sötét volt, mint az éjszaka, a szeme pedig majdnem teljesen fekete.

Az árva óvatosan behozta a koporsószerű kosárban lévő csecsemőt, mire az sivalkodni kezdett. A gondnokasszony, körültekintően, nehogy hozzáérjen a gyermekhez, lenyúlt, és kihúzott a kezecskéje szorításából egy játékszert: egy macskabábut, mely a legpuhább amszterdami pamutvászonból készült, és finom, lyoni selyembe volt öltöztetve. Halk, ketyegéshez hasonlatos hang hallatszott a cica belsőjéből, de a gondnokasszony túl hangosan méltatlankodott, semhogy meghallhatta volna.

– Nevetséges!

Visszadobta a bábut a kosárba, a fekete bársonytakaróra, amelybe a gyermek be volt bugyolálva. A takaró sarkára fehér fonállal egy név volt hímezve:

Milou.

KIS TULIPÁN ÁRVAHÁZ AMSZTERDAM 1892. JANUÁR

A Kis Tulipán Árvaház egy szokatlanul magas épület volt, amely szokatlanul magas épületek sorába ékelődött. A legfelső szinten lévő kicsiny ablakból egy szokatlanul sötét szemű lány bámult lefelé az épület alatt húzódó,

befagyott csatornára.

Milou követte a pillantásával a hulló hópelyheket, amelyek cukormázhoz hasonlatos réteget képezve rakódtak le a díszes háztetőkre. Emberek gyülekeztek lent a jégen; piroslottak az orrok a mosolygós arcok előtt. A bicikliket szánkókra cserélték, a facipőket korcsolyákra, és örömteli kiáltozás vegyült a lovak nyerítésével.

A látvány egyre jobban elhomályosult, ahogy Milou lehelete bepárásította a hideg ablakot, mígnem a kislány végül sóhajtott egy nagyot, és elfordult. Miközben ezt tette, mellette a falról a pattogzó festék egy jéghideg darabja koppanva a padlóra hullott. Még a hálóterem padlódeszkáit is dérréteg borította, és annyira dermesztő volt

a levegő, hogy Milounak még a pislogás is fájt. A szomszédos falnál lévő, aprócska kályha üres és sötét volt, mint mindig.

– Hűtött árva – mondta Milou a vele szemközti ágyon ülő, vörös hajú lánynak. – Ez úgy hangzik, mint valami különleges desszert neve, nem gondolod, Ánizs? Talán ez a gondnokasszony új terve: talán azt reméli, hogy ha nem szózat el bennünket gyerekekre vágyó családoknak, akkor eladhat fagyaltként.

Ánizs elfintorodott, a szemét forgatta, aztán tovább etette szikkadt morzsákkal az ölében heverő kicsiny, szürke patkányt.

Milou az orrát ráncolta, és csücsörített az összepréselt ajkával. – Hűtött árva! – mondta kárógó hangon, tökéletesen utánozva Elinora Gassbeek siránkozó hanghordozását – Jöjjenek, vegyenek maguknak hűtött árvát! A legjobb hűtött árva egész Hollandiában! Csak öt cent egy gombóc!

Ánizs homlokáról eltűntek a ráncok, és megrándult a szája szeglete. Milou heves elégedettséget érzett, ami megmelegítette a bensőjét.

– Jobb lesz, ha sietünk – mondta elkomolyodó hangon. Egy kört dörzsölt a deres ablakra, és az út túlsó végén lévő toronyórára sandított. – Már csak négy perc van a mosodaszemléig. Gassbeek meg fog tépni bennünket, ha megint elkésünk.

Bizsergető borzongás indult el Milou fülcimpáiból lefelé haladva a tarkóján át. Nem a hidegtől borzongott, ez *figyelmeztető* borzongás volt.

Léptek hallatszottak a folyosón. A lányok rémülten összenéztek. Milou leugrott az ablakpárkányról. Ánizs hátragördült az ágyon, mellkasához szorítva a patkányt. Miközben Milou felkapott egy ölnyi mosnivalót az ágy végéről, Ánizs az uzsonnáskosárba rejtette a patkányt, egyetlen pillanattal azelőtt, hogy kivágódott a hálóterem ajtaja.

Az ajtóban egy fiú feje jelent meg, akinek két sajátosan aránytalan füle és szanaszét álló szőke üstöke volt. Nyakigláb test követte fejét, amelyhez póklábakra emlékeztető végtagok tartoztak.

– Megvagytok! – szólalt meg a fiú kifulladásra, miközben a zsírpecsétetes inge szélével babrált.

– Jaj, Kornelis, csak te vagy az – sóhajtott fel Milou megkönnyebbülten. – Mi van?

Kornelis félszegen elmosolyodott. – *Látogatókat* kapunk.

Olyan izgatott reménykedéssel beszélt, hogy Milou alig észrevehető remegést érzett a gyomrában tőle. Kornelist csakis a látogatók egy bizonyos fajtája tehetné ennyire lelkesé.

Az örökbefogadók.

– Látogatók – ismételte Milou. Ánizs halkan felnyögött.

Hónapok teltek el azóta, hogy bárki is a Kis Tulipánba jött árvanézőbe. Mi van, ha a mai a nagy nap? Mi van, ha végül visszatértek érte a szülei? Milou persze nem emlékezett rájuk, de voltak teóriái. Egy egész Teóriás füzet

volt tulajdonképpen, amely az adott pillanatban a köntöse ujjában lapult. A szülei mindegyikben okos és bátor emberek voltak. Egyet kivéve mindegyikben kétségbeesetten igyekeztek visszatalálni hozzá. Tizenkét hosszú év után végre talán sikerrel jártak.

– Milou – sürgette Kornelis. – Sietnünk kell.

– Csak egy pillanat.

Milou átkecmergett három ágyon, hogy eljusson ahhoz, amelyen Ánizzsal és Adele-lel osztozott, benyúlt az ágy alá, és előhúzta a koporsó alakú kosarát. Az mindig összepakolva, útra készen állt, a biztonság kedvéért. A kosárban, legfelül Milou macskabábuja volt. Milou végigfuttatta az ujját a bábu lábán, amelyre cikornyás, vörös betűkkel a *Bábmíves Ábrahám, bábművész* szavak voltak írva. A bábu egy smaragdzöld masnival átkötött vörös, göndör hajtincset tartott. Milou félretette, és a kosárba nyúlva elővett két papírdarabot: egy szénnel készített portrét, amely őt ábrázolta, és egy plakátot, amely a híres párizsi cirkusz-társulatot, a Cirque de Lumière-t reklámozta. E kincsek alatt takarosan összehajtogatva egy finom amszterdami bársonyból készült fekete takaró feküdt.

Kornelis leült mellé az ágyra, a térdét az álla alá húzva.

– Milou...

– Csak egy perc.

Kornelis megint azzal a tekintettel nézett rá; azzal, ami elárulta Milounak, hogy szerinte butaság ragaszkodni a reményhez, hogy a szülei visszajönnek érte. Ő soha nem érzett így; a valódi szülei iránt csakis megvetés volt

a szívében. Milou úgy gondolta, hogy ha *őt* is egy liszteszsákban hagyták volna hátra, talán ugyanígy vélekedne. Kornelis nem értette, hogy ő egyszerűen *tudta*, hogy egy nap meg fogja találni a családját.

Nem az volt a kérdés, hogy így lesz-e, hanem az, hogy *mikor*.

Milou a pecsétes vászonpendelye fölé húzta a fekete bársonyruhát. Ha az ő szülei érkeztek, fel fogják ismerni őt a régi, kisbabakori takarójáról. A ruha meglehetősen testhezálló volt; Kornelis ki-kiengedte az évek során, amennyire csak lehetett, és már nem sok hiányzott ahhoz, hogy Milou egyáltalán ne férjen bele.

Kornelis szemöldökét összevonva nézett az öltözetére, majd óvatosan megigazította a gallérját. Milou visszapakolta a kosárba a holmikat, megragadta a macskabábuját, és zakatoló szíve fölé szorította. Amikor sokkal fiatalabb volt, biztosra vette, hogy a macskának saját szívverése van. Megnyugvást adott ez neki sok-sok hideg, álmatlan éjszaka során, mígnem évekkel korábban egyszer csak megszűnt, és Milou arra jutott, hogy valószínűleg mindig képzelődött.

A hideg, álmatlan éjszakáknak most talán végük szakad. Talán a mai az a nap, amikor ő végül távozik erről a helyről.

– Talán sietnünk kellene! – jegyezte meg Kornelis türelmetlenül az ajtó felé vonulva Ánizzsal.

Milou követte őket. A hálóterem a csatorna mentén magasodó öreg, keskeny ház negyedik emeletén húzódott.

Az épület egy jobbára mély árnyékok és laza padlódeszkák alkotta, pattogzó festék által alig összetartott szerkezet volt. Milouék ledübörögtek az alattomosan meredek lépcsőn, elhaladtak a harmadik emeleti javítószoba, a második emeleti mosoda és az első emeleti tanterem mellett. Az élen haladó Kornelis már-már repült Milou előtt, hármásával véve lefelé a lépcsőfokokat. Ánizs siklani látszott, a lába éppoly nesztelen volt, mint amilyen fürge.

A földszint volt az árvaház egyetlen olyan része, ami nem úgy nézett ki, mint ami egy tüsszentéstől is összeomolhat. Az előcsarnokban a márványpadló fényesre volt suvickolva, a falak bájos árnyalatú ibolyaszínben pompáztak, a sarokban pedig egy magas szekrényóra ketyegett és kattogott. Mindenféle gyerekek sorakoztak fel az egyik fal mentén: a legfiatalabbak a sor egyik végére kerültek, az idősebbek a másikra. Mindannyian ádáz igyekezettel próbálták elfogadhatóvá tenni a megjelenésüket: zsírfoltokat dörzsölgettek, ingeket tűrtek be, szoknyákat igazgattak, harisnyákat húztak fel. De eszükbe sem jutott palástolni, hogy miccsók valójában: csenevész, éhes, *kétségbeesett* árvák.

Kornelis és Ánizs beslisszoltak a sorba, miközben a márványpadlón három barna patkány iramodott három különböző irányba. Egy lány, aki a kék pamutruhája felett mellényt viselt, egy hollófekete hajú fiú ujjait dörzsölgette. Majd nyugtalan pillantást vetett Miloura.

– Mi tartott ilyen sokáig? – kérdezte Adele, aztán észrevette Milou ruháját és a macskabábut a karján. – Nem fontos. Segíts gyorsan eltüntetni a szénport Lud kezéről!

Milou megfogta Lud másik kezét, és dörzsölgetni kezdte a ruhája ujjának belső oldalával. A szénpor szétkenődött, így Lud keze furcsa szürke árnyalatúvá vált.

– Gassbeek megint akart egy portrét – mondta Lud, és csupa nyugtalanság volt a hangja, miközben visszahúzta a kezét, és gondosan megigazította a nyakában lógó, koromfoltos kendőt. – Nem volt időm mosakodni.

– Ne aggódj – mondta Milou –, ez csak...

Megint érezni kezdte a borzongató bizsergést a füle tövéénél. Annyira erőssé vált, hogy végül olyan érzést keltett benne, mintha ezernyi tű fúródna a fülcimpáiba. Milou karon ragadta Adele-t, és betolta a sorba Kornelis mellé. Éppen elfoglalta a helyét Adele mellett, amikor ismerős hang hallatszott a Tiltott Kvártélyhoz vezető folyosó irányából.

Kipp-kopp-kipp-kopp.

Mind a huszonnyolc gyerek kihúzta magát, mintha láthatatlan zsinegek mozgatnák őket.

Kipp-kopp-kipp-kopp.

Huszonnyolc szaggatott lélegzet szűnt meg gyors egymásutánban.

Kipp-kopp-kipp-kopp.

Huszonnyolc szempár meredt rezzenéstelenül a szemközi falra. Milou a leeresztett pilláin keresztül, a tőle balra eső, sötét folyosó irányába lesett.

Kipp-kopp-kipp-kopp.

Gassbeek gondnokasszony lábbelije egy pillanattal előbb jelent meg, mint a többi része: két elkeskenyedő

orrú, kifényesített, piros bőrcipő, melyek alacsony sarka pontosan olyan hegyes volt, mint a gondnokasszony szűrés tekintete, amivel a többi része előbukkanásakor rájuk meredt.

Az összes szörnyeteg, akit Milou az esti meséihez kitalált, valamiképpen Gassbeekről lett mintázva: egy-egy vízköpő kegyetlenül gúnyos arckifejezése, egy-egy vérfarkas lélektelen pillantása, egy-egy kísértet vérfagyasztó rikoltása. Ha a gondnokasszonyból nem áradt volna a gyűlölet és a fenyegetés, valószínűleg úgy nézett volna ki, mint bármely másik középkorú nő, a gonoszsága azonban szörnyeteghez hasonlónak változtatta arcvonásait.

Gassbeek gyötrelmes lassúsággal lépdelt fel és alá a sor előtt, minden *koppot* gúnyos mosollyal, minden *kippet* haragos pillantással kísérve. Milou folyamatosan lesütve tartotta a szemét, és kihúzott háttal állt; nem eresztve a vállát túlságosan mélyre, de nem is húzva fel a még mindig bizsergő füléig. A gondnokasszony végül rosszállón csettintett egyet a nyelvével, és toppantott az egyik lábával.

KOPP!

Mind a huszonnyolc gyerek összerendezte.

Az ajtócsengő *gilinget*, majd *galangot* hallatott.

– Itt vannak a vendégeink, szóval *nehogy* csalódást okozzatok nekem – káromta a gondnokasszony, máris teljes csalódottsággal mérve végig egytől egyig valamennyiüket.

Gassbeek *kipp-koppok* közepette az ajtóhoz vonult, megállt, hogy végigsimítson a szorosan összefogott haján, és a szája félelmetes mosolyra húzódott.

Feltárult az ajtó, és kavargó hópelyhek tódultak be. Milou képtelen volt uralkodni magán. Előrehajolt a sor túlsó végén lévő helyéről, amikor az örökbe fogadni szándékozók átléptek a küszöbön: két sötét alak, hófelhőbe burkolózva. Milou a mellkasához szorította a macskabábut, közvetlenül a zakatoló szíve fölé. Ismét bizsergést érzett a fülében; a lélegzetvétele akadozni kezdett.

Becsapódott az ajtó, a hópelyhek a padlóra hullottak, és két magas alak vált láthatóvá fekete köpenyben, amelyek csuklyája eltakarta a fejüket. Milou még a terem másik végéből is látta, hogy a köpenyük amszterdami bársonyból készült; a finom csillogást semmi mással nem lehetett összetéveszteni.

Kitapogatta az ujjaival a macska lábán lévő kicsiny címkét. Vajon ez Bábmíves Ábrahám? Magával hozta az ő anyját is? Milouban szemernyi kétely sem volt afelől, hogy fel fogja ismerni őket. Olyan lesz a kinézetük, mint az övé. *Más.*

Amikor az örökbe fogadni szándékozók a csuklyájukért nyúltak, Milou úgy érezte, hogy egy egész temetőre való kísértet repked ide-oda a gyomrában. De nem éjsötét haj, és nem majdnem fekete szemek bukkantak elő azok alól a csuklyák alól. Milou gyomrában a kísértetek szilárd, súlyos sírkövekké váltak.

Két mézszőke üstök.

Két hidegkék szempár.

Két *viszolyogtatóan* vidám mosoly.

Az aranyló hajú örökbe-fogadók lerázták magukról a havat, és a felsorakozott gyerekek felé fordultak. Milou próbálta figyelmen kívül hagyni mélységes csalódottságát, és erősebben szorította magához a macskabábuját, miközben a tekintetét a cipőjére szegezte.

Ezek nem az ő szülei.

– *Welkom!* – csivitelte

Gassbeek, és úgy mosolygott, akár egy nagy szemű marionettfigura. – *Kindjes*, bemutatom Meneer és Mevrouw Fortuyn. Mondjátok mind, hogy *Goedemorgen!*

– *Goedemorgen!* – csendült huszónhét gyerekhang.

Milou úgy érezte, mintha pókháló borítaná a nyelvét. A babatakaróból varrt ruhája gallérját rángatta, amelynek szorossága most fojtogatóvá vált. Egy kéz nyúlt a kezéért, és Milou feszülten rámosolygott Adele-re.

– Jöjjenek be a melegbe! – turbékolta Gassbeek, miközben a jövevények körül tüsténkedett, és átkísérte őket a márványpadlós termen. – A *kindjes* nagyon izgatottan várják, hogy megismerkedhessenek önökkel.

– *Mi* is nagyon izgatottan várjuk, hogy megismerjük *őket* – felelte Meneer Fortuyn.

Magas férfi volt, a felesége pedig még magasabb. Az előcsarnok közepén álltak, és ide-oda járatták a pillantásukat a soron, mintha kirakatban lévő portékát szemrevételeznének.

– Milyen bájosak – jegyezte meg Meneer Fortuyn.

– Bájosak... valóban! – fintorodott el Gassbeek, akinek arcáról egy pillanatra lehervadt a kedélyesség. – Mint bizonyára emlékeznek rá a hirdetésből, semmi kétség nem fér hozzá *természetesen*, hogy nálam vannak a legszebb árvák egész Amszterdamban. Szófogadók, szorgalmasak és jó modorúak. És az idősebbek mind tudnak írni és olvasni.

– Ó, ez jobb, mint új kézitáskát venni! – mondta derűsen Mevrouw Fortuyn. – Nézd, Bart, olyan sok közül lehet választani!

Gassbeek mosolya szélesre húzódott púderezett arcában. Milou erőteljesebben mélyesztette ujjait a macskabábuját borító puha vászonba.

– Akkor mindenképpen kezdjék el a megtekintést – bűgta Gassbeek. – Kezdjük a legkisebbekkel.

Az első árva, egy loknis, szőke hajú kislány, akinek az arca telis-tele volt szeplőkkel, sietve előrelépett. A gondnokasszony az orra hegyére eresztette az olvasószemüvegét, és a csíptető írótaáblájára kancsalított.

– Ez Janneke – mondta sipító hangon Gassbeek. – Körülbelül hároméves. Tud tízig számolni, és kezd úgy bánni

a varrótúvel, hogy nem szúrja meg magát vele. Jannekéhez vesszőkosár és sárga vászontakaró jár.

Fortuynék sugárzó arccal meredtek le a totyogó kislányra. – *Hallo, liefje.*

Milou rántást érzett a ruhája ujján. Adele-re nézett, aki elgondolkodó arckifejezéssel tanulmányozta Fortuynékat.

– Fogadok veled egy lyukas harisnyában, hogy Jannekét fogják választani – suttogetta Adele. – Nyolcból hétszer az örökbefogadók a legkisebbet választják. Ha a gyerek szeplős, az növeli az esélyt. Matematikai értelemben ezt máris elvesztettük.

– Valószínűleg így a legjobb – suttogetta válaszul Milou, Fortuynékat méregetve, ahogy megállás nélkül haladtak felé a sor mentén. – Szerintem úgy néznek ki, mint a sírrablók.

Adele kérdően felvonta a szemöldökét, mire Milou egy kicsit közelebb hajolt hozzá. – Fekete csizma, sötét köpeny. Nagyon jól megfelel arra, hogy éjjel lopakodjanak, és holttesteket raboljanak, aztán boncoláshoz eladják őket. Talán Kornelist fogják választani, mivel olyan kitűnő ásó-forgató karja van.

Kornelis szűrös pillantást vetett rájuk. Milou ismét a cipőjét kezdte nézni.

Hirtelen holt súlynak érezte a ruhája ujjába bújtatott Teóriás füzetét. Talán akkor érkeznek majd a szülei, amikor kezd enyhülni a tél szorítása. Logikus lenne. Az utazás nehézkes az évnek ebben a szakaszában, jutott Milou eszébe. Egyszerűen türelmesebbnek kell lennie.

– És téged hogy hívnak, *lieffe*? – kérdezte Meneer Fortuyn, csak néhány gyerekkel odébb.

Milou gyomra ismét megrebbent, amikor észrevette, hogy Ánizs a kötényével babráل.

– Ez Ánizs – károgta Gassbeek, a táblájáról olvasva. – Körülbelül tizenkét éves. Tökéletesen olvas, és ehhez illő a kézírása. Senki nem főz jobban nála. Ánizshoz uzsonnás-kosár jár, de sajnos takaró *nem*.

– Milyen szép vörös haj – szólalt meg Mevrouw Fortuyn, megragadva Ánizs állát. – A kedvenc rúzsom jut róla eszembe. Mondd csak, Ánizs, szoktál énekelni?

Hirtelen csend támadt az előcsarnokban, nem számítva a szekrényóra belsejében kattogó fogaskerekeket. Mevrouw Fortuyn megköszörülte a torkát. Ánizs összehúzta a vállát, a szemét szorosan lehunyva tartotta.

– Ó, nem sok értelme van kérdéseket feltenni neki – sóhajtott a Gassbeek. – Néma ez a gyerek. *Mindamellet*t – emelte meg hangját a gondokasszony – dicséretesen *csendes* lányuk lenne.

– Néma? – mondta Meneer Fortuyn elgondolkodva. – Azt hiszem, egy hallgatag gyerek jó lenne...

– Jaj, dehogyis, Bart! – kiáltotta a felesége. – Mit gondolnának a barátaink? Nem tudnám elviselni a pletykálkodást. Tovább!

Ánizs hátraaraszolt, miközben Lud lelkesen előrelepett. A nadrágszárába törölte, majd kinyújtotta a szénporos kezét. Fortuynék a szurtos ujjaira meredtek, és semmi jelét nem adták annak, hogy meg akarnák érinteni.

– Ez Ludvig – mondta a gondnokasszony. – Körülbelül tizenkét éves, ismeretlen, kelet-ázsiai származású. A világ összes fővárosát meg tudja nevezni, és igen ígéretes tehetséget mutat a kalligráfia és a kartográfia terén egyaránt. Egy szenesvödör jár hozzá, és – a gondnokasszony bosszús pillantást vetett Ludvig kendőjére – ez a kendő.

– Művész? – kérdezte Meneer Fortuyn, és elfintorodva a Lud füle mögé ékelt szénrúdra mutatott.

– Ludvig, nos, igen, *művészi hajlamú* – felelte Gassbeek, mintha azt vallaná be, hogy Lud szívesen eszik döglött békákat. – Mindazonáltal, nagyon hasznos lenne portrérajzolóként, vagy...

Meneer Fortuyn feltartotta a kezét. – Nemrég újítottuk fel a házunkat. Pekingből való selyemfüggönyökkel és krémszínű római kárpitokkal.

– A faszén *foltot hagy* – tette hozzá Mevrouw Fortuyn undorral a hangjában. – Ahogy az teljesen nyilvánvalóan látható.

Az örökbe fogadni szándékozók tovább haladtak a sor mentén.

Kornelis előrebotlott, mintha a padló hirtelen megdőlt volna, mire Fortuynék sietve hátrahőköltek. Kornelisnek sikerült úrrá lennie a lábán, és a karját az oldalához csapta. Az orra élénkpiros lett.

– Ez Kornelis – mondta Gassbeek. – Körülbelül tizenhárom éves. Ügyes ruhakészítő. A kézírása... nos, mondjuk úgy, hogy a kézírása *jellegetes*. Egy liszteszsák jár hozzá, de kosár és takaró nem.

– Azt hittem, varrni a *lányok* tanulnak – jegyezte meg Meneer Fortuyn.

A felesége Gassbeekhez fordult. – Miért nem inaskodik, ha tizenhárom éves?

– Esetlenebb, mint egy háromlábú számár – sóhajtotta Gassbeek. – Állandóan visszaküldik minden műhelyből, amit találok neki. *Ezzel együtt*, a magassága miatt ő az első számú pókhálótakarítóm. Nagyon hasznos, igazán. Tudok rá engedményt adni önöknek.

Kornelis elvörösödött zavarában, és lehervadt a mosoly az arcáról.

Mevrouw Fortuyn a fejét ingatta. – Nem hiszem. Nézz rá, Bart! Egyáltalán hogyan találnék egy ilyen égimeszelő fiúra való ruhát? Nem is beszélve erről a borzalmas hajról. Nem. Egyáltalán nem megfelelő.

Kornelis visszasomfordált a sorba; a válla sután előreroskadt. Milou halkán felmordult, nem törődve a hirtelen tűszúrásokkal a fülcimpájában, amelyek arra intették, hogy legyen óvatos. A haját az arcába rázta. Az ébenfüggöny vékony részén kikandikálva figyelte, ahogy az örökbe-fogadók lelkesen Adele felé fordulnak. Mevrouw Fortuyn szeme megrándult egy kissé Adele mellénye láttán, de Milou barátnőjének szépségesen aranyló, smaragdszínű szalagokkal átkötött copfjai mintha újfent felkeltették volna az asszony érdeklődését.

– Adele. Körülbelül tizenkét éves – sóhajtotta Gassbeek, monoton hangon olvasva a csíptető jegyzettáblájáról. – Négyéves korára fejből tudta a szorzótáblát.

Tisztában van olyan fogalmak jelentésével, mint a Pitagorasz-tétel, vagy a pi. Egy üres szerszámosláda jár hozzá, egy rózsaszín vászontakaró és három hosszú, smaragdzöld szalag.

Meneer Fortuyn gúnyosan felhorkantott. – Mi haszna egy *lánynak* abból, ha tud Püthagorasról?

Adele keze ökölbe szorult az oldala mellett.

– Ó, ne aggódjon – felelte Gassbeek gyorsan. – Biztosíthatom, hogy Adele házias és engedelmes, ahogy egy lányhoz illik.

Milou érezte, hogy Adele egyre idegesebb lesz mellette; a két lány oldalpillantást váltott egymással, és a tekintetükből áradt a Gassbeek iránti megvetés.

– Ennek a borzalmas mellénynek el kell tűnnie, és a ruhára több fodor kell. – Mevrouw Fortuyn lehajolt, és az orra egy vonalba került Adele-ével. – De hogy te milyen szép kislány vagy!

Adele szeme résnyire húzódott.

– Köszönj szépen, Adele – figyelmeztette Gassbeek.

– *Hallo* – mondta Adele mézédés hangon. Felemelte az egyik kezét, és intett Fortuynéknak a hat ujjával. Aztán kinyitotta a másik kezét, és lassan, tizenkét ujjal integetett nekik.

Hosszú csend támadt; Milou mormogó számolást hallott. Aztán Fortuynék sietve odébb léptek, Milou az arcát takaró ébenfüggöny ellenére érezte, hogy órá függesztik a tekintetüket. Rajta volt a sor, hogy színre lépjen.

– Ez Milou – mondta Gassbeek. A gondnokasszony megköszörülte a torkát, de Milou továbbra is hagyta, hogy a haja eltakarja az arcát. – Körülbelül tizenkét éves, fejből el tudja mondani a Grimm-meséket, és elég szépen énekel. Milouhoz jár egy apró koporsó, ez a furcsa ruha, ami rajta van, és egy bábu.

– De arc jár-e hozzá? – kérdezte Meneer Fortuyn.

– Milou! – A gondnokasszony figyelmeztetőn *koppantott* a cipőjével. – Azonnal mutasd meg az arcodat.

– Mill-u – mondta tűnődően Mevrouw Fortuyn. – Mi féle név az, hogy *Mill-u*?

– Nem én adtam neki – sóhajtotta Gassbeek. – Egészen nyugodtan választhatnak neki új nevet. – *KOPP.* – Mutasd meg az arcodat, leányzó.

Milou megint bizsergést érzett a bal fülében, mintha hideg levegő csípné, de nem törődött vele. Nem volt szüksége a Megérzésére, hogy tudja, a gondnokasszony haragját kockáztatja.

– Süket? – kérdezte Mevrouw Fortuyn.

– Nem – felelte mérgesen Gassbeek. – Nem az.

A fülbizsergés egy pillanattal azelőtt jelentkezett ismét, hogy a gondnokasszony belemarkolt Milou hajába, és felrántotta a fejét. Milounak nem is kellett több idő, hogy átrendezze az arcvonásait. Az orrát összeráncolta, a fogát kicsorította, és tudta, hogy ha úgy dönti a fejét, hogy ne essen rá az arcára fény, a majdnem fekete szeme sötét, üres gödörnek látszik.

Fortuynék felszisszentek.

Milou elmosolyodott. De ez nem kedves mosoly volt. Nyoma sem látszott gödröcskének. Olyan mosoly volt ez, amit magától a gondnokasszonytól tanult: csupa fog, és semmi lélek.

– *Goedemorgen* – mordult fel Milou, igyekezve vérfar-kashangon beszélni, amennyire csak tudott.

Az örökbefogadók tágra nyílt szemmel meredtek az arcára, a tekintetük levándorolt kinőtt ruhájára, aztán vissza. Milou feltekintett rájuk a póklábszerű pilláin keresztül. Fortuynék összenéztek: az orruk ráncokba gyűrődött, és egyetértően bólogattak...

– Ezt visszük – jelentette ki Mevrouw Fortuyn egy sötét hajú fiúra mutatva, aki a sor közepén állt. – Ő nagyon aranyosnak tűnik.

Milou szíve diadalmas táncra perdült a mellkasában.

Gassbeek csavart még egyet az öklén, majd eleresztette Milout, és nyájasan elmosolyodott.

– Kitűnő választás! – kiáltotta derűsen, és egy oldalasztalhoz *kipegett-kopogott*, amelyen egy jókora, bőrbe kötött könyv hevert. – Hadd készítsem el az örökbefogadási bizonyítványt. – A mosolya eltűnt, amikor az árvák felé fordult. – Ti, többiek, vissza a... tanulmányaitokhoz.

A szekrényóra tiktakolt, patkányok kaparásztak a terem legsötétebb sarkaiban, és az árvák nesztelen léptekkel indultak, hogy gerincnyomorító feladataikkal foglalkozkodjanak.

Miközben felvonultak a lépcsőn, Milou mosolyogva gondolt a pazar előadására. Aztán vetett egy oldalpillantást

a barátaira. Adele mogorván nézett, Kornelis zavarodott-nak tűnt, Lud még mindig a szemet próbálta letörölgetni a kezéről, Ánizs pedig olyan benyomást keltett, mintha legszívesebben bemászna a sok árnyék valamelyikébe, hogy elrejtőzzön. Milou mosolya a padlóra siklott.

– Nem fogja elfelejteni, amit csináltál – mondta Kornelis halkán. – Most nem úszod meg hajleborotválással és ujjpalcázással.

Milou nyelt egyet. – Nem volt más választásom. Tudod, én nem hagyhatom, hogy örökbe fogadjanak. Bármit művel velem a gondnokasszony, képes vagyok elviselni.

Kornelis nem úgy nézett ki, mintha meggyőzte volna, de halványan rámosolygott. – Remélem, megéri.

Milou magához szorította a bábuját, és még egyszer végigsimított az ujjaival a lábán lévő címkén, nem törődve a kétely parányi tüskéjével, amely megpróbált befurakodni a szívébe.

Ő is remélte, hogy megéri ez az egész.

Nem maradt neki más, csak a remény.

Milou Teóriás füzete

Adele azt mondja, minden teóriának valóságon kell alapulnia, és a dedukció ereje képes megfejtetni minden rejtélyt. Gassbeek azt hajtogatja, hogy a szüleim azért hagytak el, mert „nem kívánt kis vakarcs” voltam, de én úgy vélem, hogy a valóság teljesen másról árulkodik. Több ismertetőjellel hagytak el, mint bármelyik árvát, akit ismerek. A családom soha nem hagyta engem sorsomra nyomós ok nélkül.

A vérfarkasvadász teória

A szüleim vérfarkasvadászok. (Megérzés, karmolás-nyomok és telihold). Vérfarkasok üldözték őket, ezért menedéket kerestek (felmásztak egy háztetőre). Aggódtak, hogy esetleg bajom eshet (a csecsemők nem túl jó vérfarkasvadászok), ezért úgy döntöttek, hogy ott hagynak engem valahol, ahol biztonságban leszek, amíg vissza nem tudnak jönni értem (árvaház). Tudatni akarták, hogy törődnek velem, ezért ismertetőjeleket hagytak mind az én kilétemet, mind az övékét illetően: sebtében ráöltötték a nevemet a takaróra, közben megszárták az ujjukat (fonál és vércseppek); és apám jelet hagyott nekem arról, hogy ő Bábmíves Ábrahám (macskabábu). Vissza fognak jönni értem, semmi kétség, amikor elég idős leszek ahhoz, hogy megtanítsanak vérfarkasra vadászni.